Ч. 46 Субота 27 лютого (11 марта) 1893. Рокъ III.

Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ôй годинѣ по полудни.
Адміністрація: улиця Чарнецкого ч. 8.
Редакція: ул. Францішканьска ч. 10, дверѣ 10.
Письма приймають ся лишь франкованѣ.
Рекламаціи неопечатанѣ вôльнѣ вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Передплата у Львовѣ въ Адміністрації „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провинціи:
на цѣлый рокъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року 1 зр. 20 к.
на чверть року — 60 к.
мѣсячно . . — 20 к.
Поодиноке число 1 к.
Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рокъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . — 45 к.
Поодиноке число 3 к.

Не вѣрили, ажь змѣрили.

Хто собѣ пригадае, зъ якимъ то жаромъ минувшои осени кинулись були нашѣ селяне зъ надграничныхъ повѣтôвъ еміґрувати за кордонъ до Россіѣ, той змѣркуе теперь, яке то мусѣло настати у тыхъ еміґрантôвъ розчарованє, коли побачили, якъ легкодушно повѣрили намовамъ и пôдшептамъ всѣлякого рода аґентамъ и людемъ злои волѣ. Мабуть лѣпшои науки и бôльшои кары не потреба вже для нихъ якъ то, що пересидѣли якійсь часъ въ тôмъ раю, до котрого такъ дуже рвали ся, и зъ котрого ихъ теперь въ найбôльшôй нуждѣ вôдставлено по етапу (по нашому — шупасомъ) до нашои границѣ и тутъ вôддано нашимъ властямъ въ руки. Не маємо ще певныхъ даныхъ, чи и кôлько еміґрантôвъ вôдставлено тымъ способомъ до насъ, до Галичины, але перший транспортъ тыхъ людей, въ силѣ 60 душъ прийшовъ вже до Буковины. Власти россійскѣ приставили тыхъ людей на австрійску комору въ Новоселици, а австрійскій комісаріятъ граничный вôдобравъ ихъ тутъ и вôдославъ до громадъ, до котрыхъ належать. Вôдпокутовали они тяжко за свою легковѣрнôсть и необачнôсть, натерпѣли ся голоду и холоду а теперь вернули до опустѣлыхъ хатъ, де ихъ чекае ще бôльша нужда, якъ та, въ якôй жили передъ выходомъ.

Се, якъ сказано, лишь перший транспортъ нашихъ селянъ еміґрантôвъ; незадовго прийдуть и дальшѣ. Тымчасомъ надходять вѣсти, що тымъ селянамъ, котрѣ ще перебувають въ Россіи, дуже тяжко жити. Зайшли въ чужій край и не знають, що зъ собою почати, нема нѣ зъ чого жити, нѣ де заробити; жиють зъ ласки чужихъ, для котрыхъ стали ся тягаромъ. Однѣ примѣстили ся де у селянъ, другихъ держать власти россійскѣ по арештахъ, бо не мають на нихъ иншого помѣщеня и вызначають на ихъ выживленє по кôлька копѣйокъ на день. Та часть еміґрантôвъ зайшла була досыть далеко въ Россію, а середъ лютыхъ морозôвъ годѣ було ихъ вôдставляти до границѣ и тому ихъ ще тамъ задержали. Теперь, скоро потеплѣе, будуть вже й тыхъ завертати. Кажуть такожь, що тамъ надъ нашими селянами-еміґрантами и збыткують ся; звѣстно, кождый уважае ихъ тамъ за зайдôвъ, що прийшли тамошнымъ людемъ хлѣбъ вôдбирати и нѣхто не хоче имъ помагати. Нещасливѣ не вѣрили добрымъ радамъ, якѣ имъ давали тутъ въ краю, не слухали голосу щиромыслячихъ людей; теперь же змѣрили самѣ, самѣ закоштували россійского раю, а коли натерпѣвши ся немало черезъ свою легкодушнôсть и окрытѣ соромомъ вернуть до краю, будуть певно и десятому заказувати. Сумна ихъ доля нехай буде пересторогою для тыхъ, котрыхъ все ще не минула може охота выбирати ся за границю, нехай, закимъ рѣшать ся выбирати ся, розпытають насамперѣдъ тыхъ, що вже тамъ були, де они хотять ити.

Подôбна доля, якъ тыхъ еміґрантôвъ, що выйшли були до Россіѣ, стрѣтила такожь и тыхъ, що выбрали ся вôдъ насъ ажь за море до Бразиліѣ. Міністерство справъ внутрѣшныхъ довѣдало ся, що положенє австро-угорскихъ еміґрантôвъ въ Бразиліи, стае що разъ сумнѣйше.

Декотрѣ еміґранты въ розпуцѣ прийшли до ґенерального консуляту въ Ріо-де-Янейро и просили о помôчь противъ вызыску; однакъ власти бразилійскѣ не дали ся наклонити зробити бодай щось для поправы ихъ сумнои долѣ.

Правительство бразилійске прирѣкало давнѣйше тутешнымъ еміґрантамъ давати на удержанє завдатокъ зъ державныхъ фондôвъ ажь до першихъ жнивъ въ той способъ, що кольоністы мали за денною оплатою 2 зр. 84 кр., робити черезъ 15 днѣвъ на мѣсяць коло будовы дорôгъ державныхъ. Однакъ той денный заробокъ выплачувано не грошми, але квітками, за котрѣ купцѣ не дають того, що они варта, и тому кольоністы не мають способу заспокоювати найконечнѣйшихъ своихъ потребъ.

До того теперѣшна управа бразилійска не хоче додержувати приречень, зложеныхъ давнѣйшою управою, скиненою въ маю 1892; не хоче давати ґрунтôвъ и задаткôвъ зъ краєвыхъ фондôвъ кольоністамъ, а тѣ гинуть безъ хлѣба, бо дорожня щоразъ бôльша. Недавно застановили всѣ роботы при дорогахъ, а жнива були минувшого року лихѣ. А ту й то ще треба знати, що землю, призначену для кольонізаціѣ пôдъ управу, дуже тяжко управити и богато часу забирае така робота.

Пôсля рескрипту п. Міністра справъ вну-

---

7)

КУМА ЖУРБА.

повѣсть

Г. СУДЕРМАНА.

Перекладъ зъ нѣмецкого.

(Дальше).

V.

Лѣта минули.

Павлусь ставъ тихимъ, скромнымъ хлопцемъ о несмѣлôмъ поглядѣ и незручныхъ рукахъ.

Все бувъ замкненый въ собѣ, а хочь часто пильнувавъ близнятъ, то цѣлѣ години мôгъ сидѣти надъ кусенемъ дерева и стругати єго, не вôдзываючись анѣ словомъ. Взагалѣ бувъ то духъ способный лише до пôдрядныхъ занятъ, незвычайно дбалый о дрôбнички и розважаючій усе глубоко.

Нѣколи не заприязнивъ ся зъ жаднымъ ровесникомъ, навѣть зъ жаднымъ товаришемъ у школѣ. Не тому, щобы нарокомъ утѣкавъ передъ ними — противно, помагавъ имъ у чôмъ мôгъ радо и неоденъ рано, передъ молитвою, вôдписувавъ вôдъ него рахунки, або нѣмецку задачу, але те, що ихъ займало, єго зовсѣмъ не зацѣкавлювало и тому не мôгъ зъ ними заприязнити ся.

И бійки натерпѣвъ ся вôнъ що-немѣра. А вже найбôльше вытерпѣвъ вôнъ вôдъ двохъ братôвъ Ердмановъ, смѣлыхъ, дикихъ, непогамованыхъ хлопцѣвъ, котрыхъ, яко сильнѣйшихъ и вôдважнѣйшихъ, всѣ любили; и они потроха мали якусь терористичну власть надъ своими товаришами. Невычерпанѣ були они въ выдумуваню щоразъ новыхъ збыткôвъ, котрѣ несмѣлому хлопчинѣ затроювали житє. Кидали єму школьнѣ зошиты на пѣчь, напыхали торбу пѣскомъ або причѣпляли до капелюха єго замѣсть щоглы патыкъ и пускали єго на воду. Бôльшу частину тыхъ збыткôвъ зносивъ вôнъ терпеливо, разъ лише чи два разы впавъ у скажену лютôсть и не дбавъ уже про нѣчо. Тодѣ кидавъ ся, кусавъ и драпавъ усѣхъ довкола, мовь божевôльный, такъ що навѣть далеко сильнѣйшѣ вôдъ него товариші уступились осторожно зъ мѣсця бійки. Перший разъ було се тодѣ, коли оденъ хлопець назвавъ єго батька пяницею, а другій разъ, коли єго разомъ зъ одною дѣвчинкою хотѣли замкнути въ темнôмъ хлѣвци.

Вôдтакъ соромивъ ся вôнъ свого вчинку и добровôльно прийшовъ просити о прощенє. Тожь то єго тодѣ высмѣяли; все поважанє, яке собѣ що лишь здобувъ, щезло знову до крихты.

Наука ишла єму дуже тяжко. Задачѣ, до вывченя котрои товаришѣ потребували лише чверть години часу, вôнъ учивъ ся годину, а часомъ и двѣ. За те письмо єго було якъ друковане, а въ рахункахъ не зробивъ нѣколи нѣ одного блуду.

А таки все що зробивъ, не задоволило єго нѣколи. Все здавало ся єму, що то ще недокладне, и неразъ ловила єго мати на тôмъ, якъ у ночи потайки встававъ и повтарявъ собѣ лекцію, зъ обавы, що чого навчивъ ся вечеромъ, то за нôчь може єму выйти зъ памяти.

Щобы такъ якъ браты єго и вôнъ колись мавъ пôти до высшого закладу — о тôмъ не можна було й думати. Спершу носилась мати якійсь часъ зъ пляномъ въ души, щобы вôнъ пôшовъ у слѣдъ за старшими, коли здадуть уже „матуру“, бо материне серце болѣло, що той мае бути гôршій вôдъ тамтыхъ, але вкôнци мусѣла згодитись на се:

И таки се було найлучше. Павлусь самъ не сподѣвавъ ся нѣколи чогось иншого. Уважавъ себе єствомъ невмѣру маловажнымъ супротивъ братôвъ и вôдъ давна вырѣкъ ся амбіціѣ, що доженє ихъ колись.

Коли прїѣжджали на вакаціѣ въ аксамітныхъ біретахъ на сфальованôмъ волосю, въ яскравыхъ шарфахъ въ поперекъ грудей — бо они оба належали тодѣ до якогось заказаного студентского товариства — то Павлусь дививъ ся на нихъ, якъ на людей зъ высшого свѣта, якъ на пôвбогôвъ. Лакомо слу-

трѣшныхъ зъ дня 11 м. м. ч. 376 и вôдповѣдно до рескриптôвъ ц. к. Намѣстництва зъ дня 7 и 24 грудня ч. 13516 и 14574 пр. вôззвала отже Президія Намѣстництва обѣжникомъ зъ дня 5 с. м. всѣхъ пп. Старостôвъ знов, щобы перестерѣгали людей, що мають охоту до еміґраціѣ до Бразиліѣ, и щобы постарали ся о якъ найширше оголошенє тыхъ фактôвъ, а именно якъ найчисленнѣйшими, впадаючими въ очи афішами, остерѣгаючи ихъ передъ сумною долею, на яку наражають ся еміґранты до Бразиліѣ и передъ карами на тыхъ, що неправно покинуть край, а ще може й утечуть передъ войскомъ.

Тѝ афішѣ має ся порозлѣпляти въ громадахъ, де найбôльшій рухъ еміґраційный, а крôмъ того зарядженo, щобы устно поучувано селянъ при першôй лѣпшôй нагодѣ.

Рада державна

Въ доповненю справозданя зъ засѣданя Палаты пословъ дня 7 с. м., подаемо ще промовы слѣдуючихъ пословъ: Пос. Ґесманъ выступавъ противъ заряду Полудневои зелѣзницѣ и мѣжь иншими арґументами зазначивъ, що на чолѣ заряду стоять не-Австрійцѣ та що не шанують зелѣзничо-мілітарныхъ тайнъ. — Пос. Свобода (Нѣмець народовець) порушивши справу зелѣзниць подôльскихъ, высказавъ надѣю, що Правительство и Коло польске увзгляднять и нѣмецкѝ стороны въ Чехахъ. Въ проектѣ зелѣзниць подôльскихъ не сподобалось ему то, що нема въ нѣмъ постановъ о скорôмъ удержавленю тыхъ зелѣзниць. — Пос. Ріхтеръ говоривъ о нещасливыхъ пригодахъ на зелѣзницяхъ и добачувавъ ихъ причину въ невôдповѣднôй ощадности. — Пос. Клюнъ доказувавъ потребу будовы зелѣзницѣ зъ Цельовацу черезъ Караванки до Краинбурґа въ Краинѣ. — Пос. Кайцль выступавъ противъ способу буджетованя доходôвъ зъ державныхъ зелѣзниць и критикувавъ обниженє тарифъ тыхъ зелѣзниць въ 1891 р., котрыхъ пôдвысшенє можна було предвидѣти. — Комісарь правительственный Віттекъ боронивъ Полудневу зелѣзницю вôдъ зачѣпокъ Ґесмана а на закидъ, будьто бы на сѣй зелѣзници зраджувано тайну розкладу ѣзды въ часѣ войны, сказавъ, що правительству бувъ звѣстный сей закидъ; оно розвело слѣдство, але не выкрыло нѣчого такого, за що могло бы було выступити противъ заряду полудневои зелѣзницѣ. Теперь, коли тѝ закиды повтаряють ся въ пышнôй формѣ, розведе міністерство торговлѣ нове слѣдство.

Пôдъ конець засѣданя заявивъ віцепрезидентъ Хлюмецкій, що стеноґрафы не мають записувати до протоколôвъ тыхъ выкликôвъ, котрѝ не стоять въ звязи зъ нарадами, або котрѝ лишь они самѝ почули.

На засѣданю дня 8 с. м. вела ся дальша дебата надъ титуломъ „будова зелѣзниць державныхъ". По промовахъ Вурмбранда и Найбера промавлявъ президентъ ґен. дирекціѣ зелѣзниць державныхъ, шефъ секціѣ дръ Білиньскій. Бесѣдникъ зазначивъ передовсѣмъ то, що зарядъ зелѣзниць держить ся точно статута орґанізаційного, а на замѣты пос. Кайцля, що невдоволенє Кола польского зъ господарки зелѣзниць державныхъ устало вôдъ хвилѣ покликаня бесѣдника на становище президента, заявивъ, що Коло польске есть переконане, що вôнъ, бесѣдникъ, має на стôлько льояльности, щобы держати ся точно орґанізаціѣ санкціонованои Монархою. Дальше заявивъ бесѣдникъ, що дальше переведенє акціѣ децентралізаційнои уважає теперь за безхосенне и непотрѣбне; однакъ дирекціи руху суть перетяженѝ, а крôмъ того мають выключне право приймати урядникôвъ такъ, що рѣшають о будучности зелѣзниць державныхъ. Дальша децентралізація заряду зелѣзниць есть неможлива. Що до языка урядового установляє статутъ всюды языкъ нѣмецкій: лишь въ Галичинѣ зъ выимкою кореспонденцій зъ властями войсковыми, можна уживати и польского языка. Зъ днемъ 1 цвѣтня есть намѣрена змѣна орґанізаціѣ руху на Буковинѣ, а кругъ дѣланя тамошнои инспекціѣ руху буде розширеный.

Бесѣдникъ зазначивъ, що есть загаломъ 27.746 урядникôвъ зелѣзниць державныхъ. На пенсіѣ урядникôвъ вставлено сего року 1,050.000 зр. бôльше, що позôстає въ звязи зъ новыми именованями. Має бути утвореныхъ 561 новыхъ посадъ въ девятôй, 242 въ осьмôй и 147 въ семôй клясѣ ранґи. Докторы правъ и дипльомованѝ техники одержують 700 зр. адъютумъ и при авансованю будуть увзгляднятися. Наконець заявивъ бесѣдникъ, що ощадности роблено не на пенсіяхъ урядникôвъ, але на матеріялѣ и н. пр. на вуглю ощаджено 95.000 зр.

Переглядъ політичный.

На вчерашнôмъ засѣданю Палаты пословъ ухвалено етатъ зелѣзниць державныхъ и приступлено до нарады надъ етатомъ міністерства рôльництва. — Міністеръ просвѣты, дръ Ґавчъ, предложивъ законъ о будовѣ будынку на помѣщенє анатомічного и фізіольоґічного института для університету львôвского.

Найвысшій трибуналъ выдавъ орeченє, що супружество заключенє межи безвѣроисповѣднымъ а католичкою есть неважнє.

Зъ Петербурга доносять, що царь має выѣхати дня 26 с. м. до Крыму и тамъ перебуде черезъ свята. — Въ дипльоматичныхъ кругахъ петербурґскихъ не вѣрять въ то, щобы Россія змѣнила свое дотеперѣшнє поступованє въ справѣ болгарскôй.

Цѣсарь и цѣсарева нѣмецкѝ мають приѣхати дня 19 цвѣтня до Риму на срѣбне весѣлє италіяньскои пары королевскои и заразъ на другій день зроблять візиту папѣ. Кажуть, що ся гостина нѣмецкого цѣсаря у папы есть дуже не на руку италіяньскому правительству.

Президентъ сербскихъ міністрôвъ повѣдомивъ королеву Наталію, що въ найблизшôмъ часѣ будуть усуненѝ правнѣ перешкоды, стоячѝ въ дорозѣ єѣ приѣздови до Сербіѣ.

До Pol. Corr. доносять зъ Софіѣ, що вѣнчанє кн. Фердинанда болгарского вôдбуде ся въ цвѣтни, але не дня 10, якъ то розголосили заграничнѣ часописи.

Новинки.

Львôвъ дня 10 марта

— **Именованя.** Дръ Фелѣксъ Войнаровскій именованый конципістомъ прокураторіѣ скарбу въ X класѣ ранґи. — Дирекція почтъ перенесла асистента почтового Стан. Борковского зъ Кракова до Тарнова а Людвика Ґавтера зъ Тарнова до Кракова.

— **Конкурсы.** Окружна рада шкôльна въ Сяноцѣ розписує конкурсъ на посады: 1) катихитôвъ греко- и римо кат. при 4-класовôй школѣ мужескои и 6 клясовôй школѣ дѣвчатъ въ Сяноцѣ зъ платнею 600 зр рôчно; 2) на посаду управителя въ Буковску и Боську; 3) на посады молодшихъ учителѣвъ при школахъ въ Загôрю, Боську иКоманчи и Вôнци 4) на посады учителѣвъ при 1 клясовыхъ школахъ: въ Бялцѣ, Глубокôмъ, Лодинѣ, Мильчи, Новосѣлцяхъ, Пакошôвцѣ, Писарôвцяхъ, Побѣднôмъ, Королику польскôмъ, Черемсѣ, Чертежи, Чистогорбѣ, Далѣєвой, Дубрôвцѣ рускôй, Дудинцяхъ, Кулашнôмъ, Лалинѣ, Межибродю, Мощанци, Ославици, Пелни

хавъ, коли они говорили мѣжь собою про Салюстія и Ціцерона, або про траґедіѣ Есхиля — а они часто розмавляли о тôмъ, хочь бы длятого вже, абы ему заимпонувати. А вже найбôльше дивувавъ ся вôнъ грубôй книжцѣ зъ написею на окладинцѣ „Льоґаритмы", котра вôдъ першои ажь до послѣдной стороны не мѣстила нѣчого иншого, лишь самѝ числа, въ довгихъ, тѣсныхъ рядахъ. Досыть глянути на нихъ, а вже чоловѣкови голова крутить ся. Якій же вченый мусить бути той, що то все на память умѣє! — думавъ вôнъ собѣ въ души та гладивъ долонею таемну окладинку, бо у своѣй простотѣ думавъ, що всѣ тѝ числа треба вмѣти на память.

Браты були для него незвычайно кречнѝ и зъ ласки зволили неразъ знизитись до его понять; особливо, якъ мали якесь жаданє, дотыкаюче господарства; коли на пр. ишло о осѣдланє коня або склянку сильнѣйшого ґроґу, тодѣ звертали ся до него зъ довѣремъ, а ему то немало подобалось, що мôгъ имъ чимсь прислужити ся.

Бо въ господарствѣ знавъ вôнъ усе такъ докладно, якъ коли бы самъ бувъ паномъ дому; весь бувъ нимъ запятый, въ нѣмъ мѣстили ся всѣ его бажаня, въ нѣмъ сходили ся всѣ его журбы.

Що се приспѣшило такъ завчасну его дозрѣлôсть? Чи та потреба помагати самôтнôй матери, котра такъ вчасно звѣрювалась ему у всѣхъ клопотахъ и гризотахъ? Чи той духъ, що пре до дѣла, глубоко все розважає и далеко дивить ся въ будуччину, духъ, даный ему зъ роду?

Дуже часто, коли такъ сидѣвъ задуманый зъ лôктями опертыми на столѣ — и въ рухахъ навѣть бувъ уже дорослымъ — мати гладила ему твердою, спрацьованою рукою чоло и лице та говорила:

— Усмѣхни-но ся, мôй хлопче, будь погôднымъ, веселымъ якъ иншѝ, таже ты не маешь ще нѣякои журбы.

Га, мавъ вôнъ досыть! Журба була складовою частиною его ества, якъ кровь и тѣло. — Чи то курятко, що десь пропало, завтра найде ся; чи буланому поможе та масть, що єѣ привѣзъ батько вчера зъ мѣста? Чи сѣно було вже зовсѣмъ сухе, коли его перевертали, и чи ластôвки, що зробили собѣ гнѣздо пôдъ дахомъ, щасливо выведуть свои молодѝ, чи може припадкомъ кôтъ до нихъ дôстане ся?

Роздумувавъ все о всѣмъ. Журба була ему вроджена, лишь о себе самого не журивъ ся вôнъ нѣколи.

Чимъ старшимъ бувъ и розумнѣйшимъ, тымъ докладнѣйше добачувавъ неладъ, заведеный батькомъ у господарствѣ и знов неразъ выхоплювалось ему зъ грудей зôтхненє: „Ой кобы я вже бувъ великимъ!"

Страхъ передъ батькôвскимъ гнѣвомъ не позволивъ ему очевидно выявити коли свои обавы, а якъ коли вôдважививъ ся высказати ихъ матери, то она оглядала ся тревожно и казала:

— Тихо будь, бôй ся Бога!

А таки батько змѣркувавъ скоро, чимъ занятѝ думки его сына. Назвавъ его скупаремъ и все прозывавъ его тымъ словомъ, коли тôлько стрѣтивъ его и то розумѣє ся, у хвиляхъ доброго настрою, бо въ злыхъ не жалувавъ ему бійки — лôктемъ, ручкою шпіцруты, грубымъ ременемъ, — усѣмъ, що мавъ пôдъ рукою въ данôй хвили. Однакъ найбôльше лякавъ ся Павлусь тои руки, що била; єѣ ударъ болѣвъ сто разôвъ бôльше, якъ усѣ кіѣ зъ цѣлого свѣта. Бо отець мавъ свôй способъ бити по лици. Не долонею, а другимъ бокомъ руки бивъ по лици, такъ що на мѣсцяхъ, де нôгтями ударивъ, слѣды кровью набѣгали. Коли тôлько хотѣвъ вôнъ такъ выбити Павлуся по лици, то все кликавъ его солоденькимъ голосомъ;

— Ходи-но сюда, мôй сынку, я тебе потѣшу.

По такихъ памяткахъ тремтѣвъ бѣдный хлопчина цѣлый зъ сорома и болю, утѣкавъ въ поле и щобы здержати сльозы, забѣгаючѝ до очей, все тодѣ свиставъ.

Въ тôмъ свистаню выповѣдавъ вôнъ усю свою тугу, всѣ дитячѝ мрѣѣ, гнѣвъ свôй и обуренє. Вражѣня, котрыхъ духъ его не мôгъ

Полонной, Полянахъ сыровичныхъ, Прусеку, Ѓадошичахъ, Раковôй, Сеньковôй воли, Семушовôй, Синявѣ, Стружахъ малыхъ, Сыровици, Щавнôмъ, Тиравѣ сôльнôй, Туряньску, Вислоцѣ великôмъ горѣшнôмъ, Вислочку, Воли нижнôй, Воли вышнôй и Загутиню. Подавати ся треба до 15 цвѣтня.

— **Презенты** въ епархіи львôвской одержали оо.: Тимотей Бордулякъ на Городище, Вікторъ Соколовскій на Молотôвъ и Матвій Барилякъ на Смôльно.

— **Руска Бесѣда въ Перемышли** устроює завтра въ суботу 11 марта другй вечерницѣ въ сѣмъ постѣ. Въ проґраму входять: вôдчитъ проф. Наконечного зъ ґеольоґіѣ, продукціѣ хорôвъ „Бояна“, гра на цитрѣ и сольоспѣвы. Втупъ для членôвъ 30 кр., для нечленôвъ 50 кр Окремыхъ запросинъ не розсылає ся. — За выдѣлъ *Стахура*, секретарь.

— **Станіславôвска „школьна помочь“** водоуде свои першй загальнй зборы въ недѣлю дня 12 марта с. р въ комнатахъ „Рускои Бесѣды“ о годинѣ $5^1/_2$ пополудни зъ слѣдуючимъ порядкомъ дневнымъ: 1) Выбôръ головы и секретаря на часъ зборôвъ. 2) Справоздане зъ грошей, котрй вплынули на цѣли товариства передъ его заванемъ. 3) Приняте членôвъ звычайныхъ и именоване почетныхъ. 4) Выбôръ выдѣлу (5 членôвъ и 2 заступниковъ). 5) Удѣлене директивы дѣланя нововыбраному выдѣлови. 6) Внесеня членôвъ — Основателѣ просять мѣсцевыхъ и замѣсцевыхъ патріотôвъ до численнои участи въ зборяхъ.

— **Жертвы на будову власного дому для тов. „Зоря“** у Львовѣ вложили Вп. пп.: дръ Дрималикъ 1 зр.; о Вас. Небыловець 6 зр.; (зôбраныхъ на соборчику деканальнôмъ); О. Менцинскій зъ Ходнович 3 зр. 15 кр.; Костъ Паньковскій 10 зр.; фірма Михаилъ Дыметъ 10 зр.; Иванъ Бачиньскій 2 зр; Антôнъ Хойнацкій 2 зр.; о. Ил. Гматрикъ 1 зр; Кирило Кахникевичь (на музей промысловый при „Зорѣ“) 1 зр.; Ил. Пачовскій 1 зр; Н. Н. 50 кр; Волод. Герасимовичь 1 зр.; Теоф. Копыстяньскій 50 кр.; М. С. 50 кр.; дръ Винк. Хмелевскій 40 кр.; Стан. Хмелевскій 10 кр.; Ванда Хмелевска 20 кр.; дръ Генр Маркевичь 20 кр.; дръ Каз. Болаковскій 40 кр.; Ант. Кромеръ 20 кр.; дръ Брон. Потоцкій 30 кр.; Іос. Фрай 30 кр.; дръ Іос. Фітерлікъ 20 кр; Здис. Довіхтъ 50 кр.; Юрко Гордыньскій 20 кр.; Юльо Чесниковскій 10 кр.; Дмитро Оричь 20 кр.; Илія Кульчицкій Ручка 25 кр.; Корнило Яворскій 1 зр.; Максимъ Калиничь 50 кр.; Стефанія Пашкевичь 0 кр.; Анатоль Кишакевичь 40 кр.; Иванъ Татомиръ 50 кр.; Клим. Заградникъ 40 кр; Иванъ Михась 20 кр; Ол. Пашкевичь 20 кр.; Николай Лашкевичь 1 зр; Волод. Бдыновскій 40 кр.; Е. Криницкій 30 кр.; О. Слюсаръ 30 кр; И. Грабовичь 20 кр.; В. Бѣлецкій 50 кр; Волод. Литыньскій 20 кр.; Болесл. Литяньскій 20 кр.; Ив. Патріота 50 кр; Ив. Кульчицкій Гутъ 30 кр; Павло Манастирскій 50 кр; Н Н. 20 кр.; дръ Корнило Чайковскій 45 кр.; о. Андрѣй Качала 2 зр Разомъ вôдъ 20 грудня 1892 по нинѣ 1516 зр. 28 кр *В. Нагôрный*, голова товариства.

— **Товариство судѣвъ присяжныхъ,** про котрого заснован въ Коломыи мы недавно доносили, уконституовало ся сими днями и выбрано выдѣлъ, до котрого вôйшли: дръ К. Марморошъ, дръ М. Криштофовичь зъ Залуча, Ис. Трембицкій, М. Бѣлоусъ, дръ М. Яворскій, а яко заступники: дръ Шустеръ, Стефанъ Березницкій и А. Барцъ. Членьска вкладка выносить 1 зр. а вписове 2 зр. Въ коломыйскôмъ судовôмъ окрузѣ єсть 800 судьѣвъ присяжныхъ. Хто зъ нихъ приступить до товариства и выповнить вымоги статутôвъ до конця грудня, то въ слѣдуючôмъ роцѣ за кождый день переведеный въ судѣ одержить по 2 зр. зъ касы товариства.

— **Дръ Викентій Хлопецкій,** адвокатъ зъ Самбора, вложивъ по концертѣ въ честь Т. Шевченка на руки сов. Т. Бережницкого 25 зр. на фондъ будовы рускаго народного театру.

— **Буковиньскій краєвый музей.** Ще въ роцѣ 1888 загадавъ професоръ черновецкои промысловои школы, Кароль Ромсторферъ оснувати на Буковинѣ краєвый музей. Гадка ся осущилась и дня 21 лютого 1892 року вôдбули ся першй загальнй зборы членôвъ музея. Почетнымъ предсѣдателемъ выбрано тогдѣшного президента краю ґр. Пачого, а теперь єсть нимъ президентъ бар. Кравсъ и митрополитъ Морарію Андрієвичь. Музей мѣстить ся въ митрополичôй палатѣ и має гарный зôбръ предметôвъ, власнôсть румуньского товариства археольоґічного, выробы домашнй Гуцулôвъ, пляны и фотоґрафіѣ старинныхъ монастирѣвъ православныхъ на Буковинѣ и рôзнй выкопалины. Зарядъ музея робить заходы, щобы выдавати рôчники музея. Першій рôчникъ появить ся въ сѣмъ роцѣ. Членôвъ числить заведенє 96, переважно Румунôвъ.

— **Самоубійство.** Слуга Марія Ластовецка родомъ зъ Винникъ, 14 лѣтна дѣвчина, отруѣла ся передвчера карболемъ, а вчера рано померла Причина самоубійства незнана, тымъ бôльше, що паны, у котрыхъ служила, выѣхали зо Львова, а еѣ оставили саму на господарствѣ

— **Огнѣ.** Въ Козовѣ дня 14 лютого выбухъ огонь у Максима Блавицкого и спаливъ его дôмъ, двѣ стайнѣ и будынки сусѣда Ивана Войтовича. Необезпечена шкода выносить 770 зр. — Дня 17 м. м. погорѣли въ Саранчукахъ Романъ Павлишинъ, Федько Рыбуцкій и Микола Гнатовичь. Шкода не була обезпечена, а выносить 3.650 зр. — Въ Яворовѣ въ сушарни паркетôвъ Ґецля Васнера огонь наробивъ шкоды на звыжь 150 зр — Въ Велдѣжи дня 24 м м. погорѣли Адамъ Чопъ, Юстина Лохманъ и Дмитро Чопъ. Мають шкоды на 3000 зр., а були обезпеченй на 1300 зр. — Въ Дрогобычи погорѣли дня 16 м. м. вечеромъ Петро Флюнтъ, и его сусѣды: Губицкій, Дякунъ, Марія Флюнтъ, Круглѣй и Борысъ Шкода выносить 7 350 зр., а була обезпечена на 3000 зр. Огонь повставъ мабуть зъ неосторожности въ домѣ Петра Флюнта. — Въ Завадѣ въ ропчицкôмъ повѣтѣ въ огни згорѣвъ віякъ Никодемъ Косиньскій, 62 лѣтный старець. Вечеромъ пийшовъ до двора, зъ запаленою люлькою вылѣзъ на пôдъ будынку для челяди и тамъ заснувъ, а зъ люльки огонь повставъ.

— **Значну крадѣжь товарôвъ** посыланыхъ зелѣзницею на шляху межи Сучавою а Станіславовомъ удало ся выкрыти урядникови вôдъ зелѣзницѣ п Наглицкому, котрому дирекція повѣрила сю справу. Вôдъ довшого часу пропадали на сѣмъ шляху посылки сукна и блаватныхъ товарôвъ, за котрй зарядъ зелѣзницѣ мусѣвъ заплатити кôльканацять тысячѣвъ зр. П. Наглицкому удало ся впасти на слѣдъ виновникôвъ и въ наслѣдокъ того зроблено въ Радôвцяхъ ревізію въ 40 домахъ жидôвскихъ, въ котрыхъ знайдено запасъ скрадeныхъ товарôвъ на суму 3000 зр. Шайка злодѣѣвъ, переважно жиды буковиньскй, стояла въ звязи зъ маґазинєрами въ Станіславовѣ, котрыхъ увязнено.

— **Увôльнене вôдъ податкôвъ.** Выдѣлъ краєвый рѣшивъ увôльнити фабрику крохмалю въ Самолусковцяхъ въ повѣтѣ гусятиньскôмъ, власнôсть ґр. Адама Голуховского, вôдъ усѣхъ додаткôвъ краєвыхъ на часъ вôдъ 1 липня 1891 до 30 червня 1901 року.

— **Пригоды на провінціи.** Злодѣѣ зô Щуровичь въ брôдскôмъ повѣтѣ: Иванъ Янкевичь, Осипъ и Михайло Михальчевскй и Дмитро Парханюкъ хотѣли обôкрасти Соломона Шалита, арендаря фольварку Маріянка коло Миколаєва и притôмъ убили Станіслава Шведа Ихъ увязнено. — Въ Диковѣ старôмъ въ чесанôвскôмъ повѣтѣ зрубане дерево падаючи убило на смерть Петра Раґоша въ лѣсѣ званôмъ „Вовчй ямы“. — Въ Радомысли убила слуга Аґафія Пука зъ Жабна свою дитину. — Въ Клювинцяхъ въ гусятиньскôмъ повѣтѣ повѣсивъ ся Петро Фѣрмавъ, дезертиръ зъ 10 полку драґонôвъ, котрой утѣкъ зъ Теребовлѣ Причина самоубійства незнана.

— **Зъ Нагôрянъ** въ повѣтѣ залѣщицкôмъ пишуть намъ: Дня 17 м. м. приѣхавъ до Нагôрянъ пилнаръ скарбу червоногородского Фравъ Вільдъ зъ вôзникомъ Федькомъ Львôвскимъ. Вільдъ злѣзъ зъ саней и казавъ вôзникови Федькови пильнувати саней и стрѣльбы на саняхъ. Въ тôмъ часѣ ишли люде до роботы на фôльварокъ. Федь Львôвскій взявъ стрѣльбу и зъ жарту выцѣливъ до 16 лѣтного хлопця Максима Капчика. Жартъ той скôнчивъ ся такъ, що стрѣльба въ рукахъ мудрого Федя выстрѣлила, а цѣлый набôй ударивъ Капчика въ лице такъ, що той на мѣсци вôддавъ Богу душу.

— **Зъ салѣ судовои.** Тому кôлька мѣсяцѣвъ донесли мы о дефравдаціяхъ у головнôй касѣ довгу державного у Вѣдни. То кравъ грошѣ офіціялъ рахунковый Міністерства скарбу Францъ Маґа. Черезъ его руки переходили зужитй ноты банковй, призначенй на знищене. Отже Маґа забиравъ банкноты по 50 зр., поробленй въ нихъ округлй дѣры выпалювавъ ще папѣросомъ або квасомъ сѣрковымъ, такъ що выглядали зовсѣмъ нефоремно, а вôдтакъ вымѣнювавъ ихъ въ касѣ державнôй. Якъ довго шкодивъ вôнъ въ такій спосôбъ державѣ, не знати, але вкôнци власти довѣдались о всѣмъ вôдъ послугачѣвъ, котрыхъ Маґа посылавъ вымѣнювати грошѣ. Власти звернули на се увагу, що ноты мають все въ однôмъ мѣсци выпаленй дѣры, отже донесли о тôмъ поліціи, а та все выкрыла. Маґа живъ дуже по паньски, пенсія его була до того за мала, отже задовживъ ся, а щобы позбути ся довгôвъ, то почавъ красти. Тыми днями ставъ вôнъ передъ судомъ присяжныхъ у Вѣдни. До вины не признававъ ся, сказавъ, що вымѣнявъ лише одну пятьдесятьку, але послугачѣ присягли, що бôльше. Маґу засуджено на чотыри роки тяжкои вязницѣ.

— **Зубата зелѣзниця,** така, якъ на Риґі буде збудована въ Татрахъ вôдъ стороны угорскои. Пôде она вôдъ Щирбы, стаціѣ зелѣзницѣ богуминьско кошицкои, положенои 989 метрôвъ надъ ровенью моря до озера щирбского (1351 метрôвъ высоко), а звôдси до Шмексу, знаного мѣсця купелевого. На сю будову одержали вже концесію вôдъ угорского міністра пп. Сентіванй и Барнай.

высказати, на котрй бракло ему слôвъ, ба навѣть вôдповѣдныхъ думокъ, выплывали зъ его грудей неповздержно и смѣло въ тôмъ свистаню на самотѣ. Ту найшовъ собѣ выхôдъ его пригнетеный, несмѣлый духъ. Свиставъ вôнъ цѣлй симфоніѣ, преймаючй, крикливй сперву, вôдтакъ лагоднѣйшй и щоразъ бôльше лагôднй, вкôнци топнѣючй у смутку и резиґнаціи.

Нѣхто й не прочувавъ, якою штукою займає ся вôнъ на самотѣ и кôлько потѣхи, кôлько высокихъ чувствъ завдячує ѣй, нѣхто не знавъ, навѣть мати. Зъ того часу, якъ разъ у зимовый вечѣръ, не догадуючись, що она слухає, свиставъ собѣ зъ тиха а потôмъ побачивъ, якъ она гôрко заплакала, не свиставъ вôнъ уже при нѣй нѣколи. Думавъ, що то ѣй немило, а яку силу мавъ вôнъ у своимъ свистаню, то й на думку не прийшло єму.

Лишь часомъ чувъ ся гордымъ, коли споглянувъ на бѣлый дворъ, що таки навчивъ ся свистати, а коли разъ якось удала ся єму одна фантазія, подумавъ собѣ: „Хто знає, чи смѣяли бы ся вы теперь, якъ бы то почули“.

Але вже не стрѣтивъ нѣколи нѣкого зводтамъ.

(Дальше буде.)

Господарство, промыслъ и торговля

— **Станъ воздуха** за минувшй добы числячи вôдъ 12 год. въ полуд. дня 9 с. м. до 12 год. въ полудне дня 10 марта: середна теплота була — 6·9° Ц., найвысша — 4·0° Ц. (вчера по полудни), найнизша — 10·0° Ц. нинѣ въ ночи. Баром. опадає (758). Вѣтеръ буде полудлуднево-захôдный, сильный, теплота пôднесе ся до — 0° Ц., небо буде переважно захмарене; малый снѣгъ.

— **Цѣна збôжа у Львовѣ** дня 9 с. м.; пшениця 7·75 до 8.25; жито 6·— до 6·50; ячмѣнь 5·25 до 5·75; овесъ 5·50 до 6·—; рѣпакъ 11·25 до 11·75; горохъ 7·— до 9·50; вика 5·— до 5·25; насѣне льняне 11·— до 11·50; бôбъ —·— до —·—, бобикъ 4·50 до 5·50; гречка 6.80 до 7·50; конюшина червона 65·— до 72·—; бѣла 70·— до 85·—; шведска 64·— до 77·—; кминокъ 18·— до 19·—; анижъ 37·— до 38·—; кукурудза стара 5·— до 5·60; нова —·— до —·—; хмѣль —·— до —·—; спірітусъ готовый 12·25 до —·—.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Терріттетъ 10 марта. Є. Вел. Цѣсарь робивъ вчера прогульку до Ніонъ.

Бѣлградъ 10 марта. Доси звѣстный результатъ выборôвъ зъ десяти мѣстъ: девять выбрали самыхъ ліберал̂ôвъ; одно ліберала и радикала.

Парижъ 10 марта. Въ другôмъ процесѣ панамскôмъ о пôдкупства признавъ ся бувшій міністеръ Бего до вины и просивъ, щобы край простивъ ему вину. Слова его зробили велике вражѣнє на присутныхъ.

Розкладъ поѣздôвъ зелѣзничихъ

(важный вôдъ 1 мая с. р.)

Вôдходять:	Куреръ		Особовый			Мѣшаный
До Кракова	3·07	10·41	5·26	11·01	7·56	–
„ Пôдволочискъ зъ Пôдз.	3·10	—	10.02	10·52	—	
(зъ голов. двор.)	2·58	—	9·41	10·36	—	—
„ Черновець	6·36	—	9·56	3·22	10·56	—
„ Стрыя	—	—	6·16	10·21	7·41	—
„ Белзця	—	—	9·51	—	—	—
„ Сокаля	—	—	—	—	—	7·36
„ Зымнои Воды	—	—	4·36	—	—	—

За редакцію вôдповѣдає Адамъ Креховецкій.

Зъ друкарнѣ В. Ловиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.